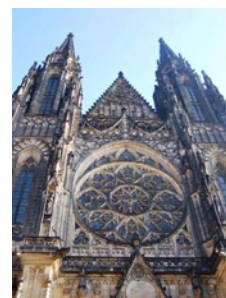

4-5-6 september 2009 - een Aikido seminar in Praha - Tsjechië

Na een zomervakantie vol Aikido (buitenland, Wegimont, Maredsous en daarna stage 123 in Woluwe) had ik dit jaar gereserveerd om mee te gaan naar Tsjechië waar Sugano Shihan voor het eerst een seminar ging verzorgen. De Belgische delegatie bestond uit een 25-tal deelnemers, grotendeels dezelfde leerlingen die Sensei zowat overal gaan ondersteunen. Vermoedelijk denken we alleen maar dat we ondersteunen. Sensei is immers een wereldreiziger die voor zover ik er zicht op heb, best zonder ondersteuning kan. Maar het dient gezegd dat hij steeds tevreden is te zien dat er mensen zijn die hij kent en die meer doen dan alleen maar een stage volgen als hij in de buurt is.

Mijn vlucht is vroeg, te vroeg om met de trein in Zaventem te geraken. Dan maar een luchthaventransport ingeschakeld dat mij om 04.00 uur 's morgens thuis komt ophalen. Mijn voornemen om gedurende de taxirit nog wat verder te slapen dien ik te herzien: de chauffeur blijkt een aangename nieuwe Belg te zijn die mij middels een goed gesprek veilig en tijdig afzet aan onze nationale luchthaven. Het afgeven van de bagage ging snel, ik gebruik immers de "online check in" via internet. En tot mijn vreugde dien ik mijn wapens nu eens niet via de "excess luggage" in te checken wat mij 40 € uitspaart. Dankzij de crisis zal ik maar denken?

Ik ontmoet een deel van de Belgische delegatie in de luchthaven en sluit mij er bij aan. Ik stel jammer genoeg vast dat de VAV maar magertjes vertegenwoordigd is. Maar goed, niet getreurd, ik voel mij even goed welkom bij de Brusselse groep, aangesloten bij onze zusterfederatie AFA.

Om 06.25 uur start het "boarding" en om 06.55 uur verlaten we de grond richting Praag, een prachtige stad met een groots verleden. Ik keek er naar uit om de eerste dag te gebruiken om de stad te verkennen aangezien op vrijdag enkel 's avonds training is voorzien. Een uurtje later landen we in Praag, het is mijn eerste zo korte vlucht en het voelt raar aan; nauwelijks de tijd voor een autorit Gent-Brussel en we zijn al in Praag.

We hebben niet veel moeite om twee minibussen te vinden, we worden er zelfs bijna ingeduwd, zo graag zien ze in Praag de toeristen komen ;-). Bovendien werken ze met vaste prijzen, dus laat de files en de omleidingen maar komen. Tegen 09.30 uur worden we netjes afgezet aan ons hotel.

Mijn eerste indruk van Praag is die van een oude stad met een groots verleden die echter, net als Brussel, te lijden heeft onder verval, verkeer, zure regen. De tand des tijds zoals men zegt, gepaard aan een gebrek aan middelen om de schoonheid te bewaren. Ook het communistische verleden is nog steeds zichtbaar aanwezig, of toch het beeld dat ik er van had.

Na het afzetten van de bagage op de kamer wou ik aan mijn stadsbezoek beginnen. Ik kon het echter niet laten, in afwachting van de avondles, toch eerst maar eens naar de dojo te gaan kijken. De sporthal is niet ver. Ik bestijg de oude granieten trap, bezaaid met zwerfvuil en glasscherven. Ik aarzel de sporthal binnen te gaan. Traliewerk, duisternis, oud gebouw in verval, stille gangen met enkele mensen die zich wat verdoken houden. Wanneer ik dan toch de kleedkamers passeer op weg naar de dojo denk ik spontaan aan een gevangenis, aan kerkers. Ik kijk al eens achter mij of de deur nog open staat waarlangs ik binnenkwam en kijk ook al eens rond of ik geen tweede uitgang zie. Paranoia zeker?

In de sportzaal zie ik al een 3-tal mensen van de organisatie die staan te praten. Ik ga goedendag zeggen en herken er één van die enkele jaren geleden op de stage was met Sensei in Brussel; dus de plannen om Sensei naar Praag te halen dateren al van toen.

Maar dan bedenk ik dat ik mezelf beloofd heb de nog resterende halve dag te gebruiken om toch ook een beetje van Praag te zien en neem tijdelijk afscheid van hen (was eigenlijk blij terug buiten te zijn).

In het centrum van Praag was ik snel onder de indruk van het rijke verleden van deze stad, zowel bouwkundig, cultureel als geschiedkundig. Toeristisch maakt men hier natuurlijk gebruik van: souvenirwinkels, restaurantjes, eetkraampjes, gidsen, paardenkoetsen, enz. in overvloed. Het centrum was overvol met toeristen, het weer was goed. Echter ook heel veel politie in vol ornaat, ook nog een overblijfsel uit de vroegere periode, denk ik ...

Ik doe nog enkele Aikido-gerelateerde aankopen (bananen, energierepen, drankjes, enz. ;-) en begeef me naar het hotel om aan het seminar te beginnen.

De deelnemersgroep was heterogeen, uit vele landen samengekomen, (Australië, België, Tsjechië, Slowakije, Roemenië, Bulgarije, enz.), en de organisator had de inschrijvingen afgesloten bij 150 man. Dit zijn wij niet gewend maar blijkt een bewuste keuze te zijn. De tatami zijn van die 2 cm puzzelstukken in mousse, bovendien bestaande uit verschillende versies die niet op elkaar aansluiten. Dus we zitten met openingen tussen enkele velden. Is nog altijd beter natuurlijk dan op het parket vallen.

Ik zie tot mijn vreugde Sensei opnieuw in zijn rol als Pionier van Aikido (net zoals eerder dit jaar in Kameroen). Gedurende het seminar zie je hem echt in zijn rol groeien, de mensen boeien en inspireren, het respect voor Sensei en voor Aikido komt op een natuurlijke manier tot uiting. Vanaf de tweede les zitten allen netjes op een lijn en spontaan klaar van zodra Sensei de dojo betreden heeft. Er is geen extern signaal nodig, iedereen is gemotiveerd en vastbesloten het maximum uit deze unieke gelegenheid te halen.

Men had ons enigszins gewaarschuwd dat Aikido in Tsjechië “harder” was dan bij ons. We merken hier niet zo veel van, eerlijk gezegd. Oké, er zaten best wel serieuze binken tussen (leger, militaire politie, nog van dergelijke spontaan uit de kluiten gewassen beertjes en dies meer, zoals ons “Jantje” hieronder).

De stijl van Sugano maakt echter voldoende indruk en onze beperkte kennis ervan blijkt toch voldoende om de “harde” kerels te overtuigen. Ik had er in ieder geval een erepunt van gemaakt niet met “eigen” mensen te werken (daarvoor moet men niet naar Tsjechië komen hé), maar met zoveel mogelijk lokale mensen. Ik moet zeggen dat de meeste Belgen dit principe toepasten, zodat de lokale mensen zoveel mogelijk konden opsteken van de komst van Sugano. Wat wel snel duidelijk wordt, is dat niet alle mensen die enkel in een keikogi en een witte band op de tatami staan beginners zijn. Ik rangschik deze vaststelling als een uiting van respect naar Sensei toe, het is voor hen immers een “vreemde” stijl. Je ziet duidelijk dat ze ukemi meer dan behoorlijk onder de knie hebben, we moeten ons niet inhouden. Ook wapenwerk is hen niet vreemd.

Sensei uitte deze gevoelens ook. Hij is zeer tevreden over de leergierigheid, de inzet, en de snelle vorderingen die hij ziet. Hij kan dan ook sneller verder gaan dan hij gedacht had en meer en meer van zijn leerpatronen aanreiken, vergezeld van de nodige achtergrond.

Uiterlijk een teken dat Sensei zich in zijn nopjes voelt: hij stelt zelf voor om een van de pauzes te benutten om elke groep de kans te geven met hem op de foto te staan. Zo heeft elke delegatie een foto om mee uit te pakken, wat ik hieronder dan ook zeer graag doe voor de Belgische delegatie.

Gedurende de pauzes en na de lessen werden wij regelmatig om advies gevraagd over de technieken die deze mensen tot dan toe in te oefenen kregen. Hierbij rezen bij hen toch enkele vragen over wat ze tot nog toe geleerd hadden. Zij hebben immers niet dezelfde frequentie aan kwaliteit die bij hen langskomt zoals wij die in België hebben.

Dit verklaart meteen ook het gevoel bij het afsluiten van deze stage: hoe moet het nu verder? Financieel zijn de mogelijkheden minder toereikend, bijgevolg blijft het ook moeilijk om regelmatig dergelijke stages te houden. Men komt terecht in een mengelmoes van stijlen wat alleen maar verwarring kan brengen in plaats van vooruitgang. We houden in ieder geval contact en spreken de wens uit elkaar terug te ontmoeten op de tatami. Meteen is mijn Aikido-familie terug uitgebreid, daar gaat het uiteindelijk om; de wereld is een dorp geworden, een bezoekje aan de burens hoort daarbij.

忠